

Istenember

Mit mondanak az olvasók?

„Pár perccel ezelőtt fejeztem be a könyvet, és csak ámulok. Mindig nagyon szerettem Magdalai Mária* történetét. Köszönöm, hogy szívét-lelkét kiöntötte ezekre a lapokra! Jézust látom Önben, és hálás vagyok a szolgálatáért!”
Kendra

„Minden eddigi regényét elolvastam, és folyton ámulatba ejt, hogyan képes beleszólni az írásaiba azt, ahogyan Isten áthatja az életünket. Az *Istenember*rel késő estig fennmaradtam, látni akartam, mi történik, és többet akartam hallani Mary történetéből. Hűha! Micsoda befejezés!”
Jeanna

„Épp most fejeztem be az *Istenembert*. Csodás volt! Az Úr felfoghatatlan módon érintette meg a szívemet a könyv olvasása közben, de ez általában is így szokott lenni, ahányszor csak az Ön valamelyik könyvét olvasom!”
Kimberly

„Megkaptam új könyvét, az *Istenembert*, és nem tudtam letenni, amíg be nem fejeztem. Tudom, hogy ma sok ilyen dolog történik a való világban, és a könyv segített megismer-nem, mennyi szenvedést okoz az embereknek a kábítószer és a bántalmazás.”
Barbara

„Eddig ez az egyik legjobb műve! Folyton azon ámulok, mennyire valódiak a szereplői. Úgy érzem, mintha én is benne lennék a történetben, és velük együtt élnék át minden pillanatot. Az *Istenember* igazán elképzelhetetlen módon megérintette a szívemet.”
Ashlee

„Most fejeztem be új könyve, az *Istenember* olvasását, és úgy éreztem, mintha Jézus ott ülne mellettem. Annyira elborítottak az érzelmek! Csorogtak a könnyek az arcomon, különösen a végén. A könyvben leírt jelenetek olyan életszerűek, szinte éreztem, min ment keresztül Mary.”
Dorothy

„Az *Istenember* olvasása közben az jutott eszembe, hogy ez milyen sokat segíthetne a bántalmazott vagy a szerfüggő nőknek. Imádkozom azért, hogy másokkal is meg tudjam osztani a történetet, amelyről Ön írt – és vele együtt a Jó Hírt.”
Pam

„Az *Istenembertől*, és attól, ahogyan leírja Isten szeretetét, libabőrös lett a karom, és könnyek szöktek a szemembe. Isten jó, és annyira nagyszerű, hogy ismerhetek egy ilyen Atyát, aki megbocsát, és szeret engem minden ellenére.”
Linda

---

* A bibliafordításokban úgy szerepel, mint Mária Magdolna vagy Mária Magdaléna, helyesen azonban Magdalai Mária

KAREN KINGSBURY

#1 New York Times Bestseller szerző

Istenember

REGÉNY

divine

DIVINE *by Karen Kingsbury*

Howard Books

Tyndale House Publishers, Inc.

ISBN-13: 978-1-4143-0935-4 (sc)

Copyright © 2006 by Karen Kingsbury. All rights reserved.

Hungarian edition © Immanuel Alapítvány 2016

Magyarországon kiadja:

az Immanuel Alapítvány Kiadója: az Immanuel Szószóró

9700 Szombathely, Pf.: 320

Tel.: +36 1 267 1551

www.immanuel.hu

immanuel@immanuel.hu

Felelős kiadó: Céczi Károly

Fordító: Kriszt Éva

Műszaki szerkesztő: Horváth Gábor

A könyvben a Károli-fordítás különböző változatait használtuk. Ahol a szövegértelmezés megkívánta, az angol verzió saját fordítását adtuk közre.

A fordítás és a kiadás a kiadó engedélyével történt.

Minden jog fenntartva.

A könyv bármely részének felhasználásához vagy sokszorosításához a kiadó előzetes, írott engedélye szükséges, kivéve a rövid idézeteket.

ISBN 978-615-5246-68-5

Nyomdai munkák: Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt.

Felelős vezető: Vágó Magdolna vezérigazgató

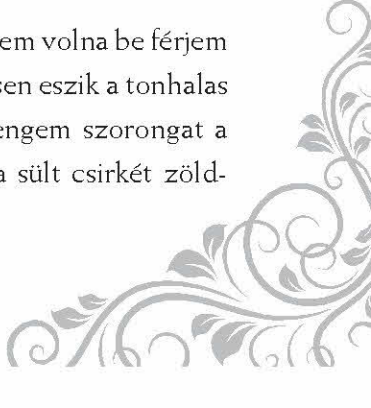

Köszönetnyilvánítás

Egy olyan regényt hozok Önök elé, amelyet Isten helyezett a szívemre. Sok segítség kellett ahhoz, hogy megszülethessen. Ezért köszönetet mondok nagyszerű barátainknak a Tyndale House Kiadónál, különösen Karen Watsonnak, aki fikció-igazgatóként új szerepkörbe lépett, és kézen fogva vezetett engem egy különösen intenzív projekt minden lépésénél. Külön köszönet az értékesítés és marketing terén dolgozó Tyndale-es barátainknak. Megtiszteltetés veletek dolgozni!

Nagy köszönet illeti ügynökömet, Rick Christiant, az Alive Communications elnökét. Ahogy telnek a napok, egyre inkább ámulatba ejt a tisztességed, a tehetséged és az elkötelezettséged, amellyel az életet változtató regényeimet el akarod juttatni az egész világra. Isten erős embere vagy, Rick! Úgy törödsz a karrieremmel, mintha személyesen felelnél azokért a lelkekért, akiket Isten ezeken a könyveken keresztül megérint. Köszönöm, hogy vigyázol arra: jusson időm a férjemmel és a gyerekeimmel is lenni! Nélküled nem menne.

Mint mindig, ezt a könyvet sem fejezhettem volna be férjem és gyermekeim segítségével nélkül. Olyan lelkesen eszik a tonhalas szendvicseket és a quesadillas-kat, amikor engem szorongat a határidő, nekem meg tálcaszámra hordják a sült csirkét zöld-

séggel, amikor még éjjél után is dolgozva az agyamnak üzemanyagra van szüksége. Köszönöm, hogy megértitek az időnként eszelős életemet, és hogy mindig a legnagyobb támogatóim vagytok!

Szívből jövő köszönet egyetlen fiútestvéremnek, Dave-nek, akik segített a Washingtonnal kapcsolatos kutatásaimban, amikor ebbe a könyvbe belefogtam. 2005. október 1-jén, amikor a regény szerkesztésének utolsó szakaszában voltunk, Dave váratlanul meghalt álmában. 39 éves volt, és nagyon fog nekünk hiányozni. Éppen a halála előtti hetekben mélyült el sokkal jobban a hite, és kedvenc dalává vált a MercyMe éneke: „Ma csak álmodom arról”. Nos... most már nem kell álmodnod róla, Dave! Nagyon hiányzol, de örülünk annak, hogy biztonságban vagy az Ő karjaiban!

Köszönöm édesanyámnak és segítőmnek, Anne Kingsburynek, hogy ilyen szeretettel és finom lélekkel van az olvasóim iránt. És Tricia Kingsburynek, hogy az életem nagy részét igazgatja. Nektek köszönhetően nagyon értékes, sőt páratlan egyediség jellemzi a szolgálatomat... teljes szívemből köszönöm!

És köszönet a barátaimnak és rokonaimnak, akik továbbra is körülvesznek szeretettel, imádsággal és támogatással – különösen most, a nagy veszteség idején. Természetesen a legnagyobb köszönet a Mindenható Istent illeti, aki a legcsodásabb szerző – az Élet Szerzője. Az ajándék Tőled van. Az a szívem vágya, hogy részesüljek abban az elképesztő lehetőségben és felelősségben, hogy Érted használhassam azt életem minden napján.

Ajánlás

Ajánlom Magdalai Mária emlékének, aki megértette Jézus Krisztus Istenember voltát, és hitt benne...

Öcsém, David emlékének, aki megértette, miért olyan fontos ez a mű, és segített megvalósítani...

Ajánlom még:

Donaldnak, az én hercegemnek,
Kelsey-nek, drága kislányomnak,
Tylernek, csodaszép énekemnek,
Seannak, csodafiarnak,
Joshnak, gyengéd-kemény fiarnak,
EJ-nek, kiválasztottnak,
Austinnak, csoda-gyermekemnek.

És a Mindenható Istennek, az Élet Szerzőjének, aki megáldott velük.

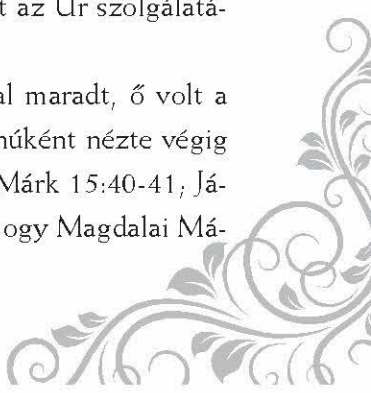
Szerzői megjegyzés

A történelem és a Szentírás együtt is nagyon keveset árul el nekünk az igazi Magdalai Máriáról, az asszonyról, aki megragadta nemzedékünk, kultúránk képzeletét. Valójában, bár széles körben az a nézet járja, hogy Magdalai Mária prostituált volt, erre nincs konkrét bizonyíték. Teljesen alaptalan az az elképzelés, hogy Máriának a mély tanítványi kapcsolaton kívül bármiféle viszonya lett volna Jézussal. Még ennél is rosszabb az az elterjedt nézet, hogy Jézus esetleg összeházasodott Magdalai Máriával. Ez természetesen teljes mértékben hamis, a Biblia mércéjével nézve eretnokség.

De akkor ki is volt Magdalai Mária?

A Szentírás azt bizonyosan állítja, hogy Jézus hét démon-tól szabadította meg Máriát (Lukács 8:2). Azt nem tudjuk, milyen démonok voltak ezek. De azt tudjuk, hogy mihelyt szabad lett, Mária néhány másik nővel együtt odaszánta életét Krisztus szolgálatának saját vagyonából történő támogatására (Lukács 8:1-3). Vagyis kulcsfontosságú szerepük volt az Úr szolgálatában és üzenetének terjesztésében.

Azt is tudjuk, hogy Mária végig Jézussal maradt, ő volt a néhány nő egyike a kereszt lábánál, szemtanúként nézte végig Megváltója rettenetes halálát (Máté 27:56; Márk 15:40-41; János 19:25). Ezenkívül azt is megtudhatjuk, hogy Magdalai Má-

ria egyike volt azoknak a nőknek, akik azon a ragyogó vasárnap reggelen felkerekedtek, hogy megkenjék Krisztus holttestét olajjal (Márk 16:1-9).

Valamennyi történet közül azonban talán az a beszámoló a legárukodóbb, amelyet a János 20:1-18-ban olvashatunk. A feltámadás vasárnapján, amikor Mária és néhány másik nő üresen találta Jézus sírját, a többiek hazamentek.

Mária nem. Ő ott maradt egyedül az üres sír mellett, és könnyekre fakadt.

Mivel érzelmes regényeket írok, Mária történetének ez a része érintett meg a legjobban. Ez a nő valamikor a teljes sötétséghez tartozott. Jézus megmentette, ahogyan csak Isten képes rá, és ő odaszánta magát Neki földi élete hátralevő részében. Odaszánta idejét, pénzét és teljes szívét. Amikor Jézust megölték a kereszten, amikor a testét – Mária így vélte – ellopták a sírból, Mária úgy érezte, egész világa összeomlott.

Megsemmisült.

Jézus látta ezt, mint ahogy lát bennünket is, amikor össze vagyunk törve. Megegett rajta a szíve, és két angyalt küldött a vigasztalására. Az angyalok megkérdezték, miért sír. „Azért” – mondta ő – „mert elvitték az én Uramat. Nem tudom, hová vitték.”

Valamit hallhatott maga mögött, mert megfordult, és ott állt Jézus. Először annyira megdöbbsent, hogy nem is tudta, kit lát. Amikor viszont felismerte Őt, akkor hozzáfuthatott, és talán megfogta a kezét, vagy esetleg megpróbálta megölelni.

Jézus még ekkor is – barátságuk talán legmélyebb megnyilvánulásakor – egyértelműen kijelentette, ki Ő, és mi a célja. Így szólt Máriához: – Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához! Menj el inkább testvéreimhez, és mondd el nekik:

„Visszatérek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.”

Tulajdonképpen azt mondta neki: „Ne ölelj meg, mert ez nem rólunk szól! Inkább menj, mondd el a többieknek, hogy megteszem, amit előre megmondtam!” Ne értsék félre! Jézus nem haragudott Máriára. Annyira fontos volt neki, hogy angyalokat küldött hozzá, és először neki jelent meg, nem azoknak a befolyásos férfiaknak, akiknek megjelenhetett volna.

De azért világosan körülhatárolta, mi az Ő szerepe Mária életében. Az Ura volt, nem a szerelmese. Atyja, nem pedig csupán a barátja.

Sokan ezzel küszködnek manapság – nem értik a kapcsolatot Mária és Krisztus között.

Az *Istenember* modernkori példázat Magdalai Máriáról. Regényíróként úgy éreztem, szabadságom van arra, hogy találjak hét démont vagy borzalmat, amelyből egy Magdalai Máriához hasonló személy megmenekülhetett. Az *Istenember*ben Mary Madison mindenféle bántalmazást elszenved, más egyéb borzalmakkal együtt. A könyvben vannak olyan részek, amelyeket – noha nem érzékletesek – nehéz lesz olvasni; olyan részek, ahol öszszerándul a gyomrunk attól, hogy mi mindent kell elszenvednie ennek a modernkori Máriának.

Lehetséges, hogy ön nem tud azonosulni a bántalmazásról, a hűtlenségről vagy az erkölcstelenségről szóló történettel. Amíg azonban a lelkünk ellensége létezik, mindannyian szenvedünk a bántalmazás valamilyen formájától: a félelemtől, a kétségektől, a magánytól, a függőségtől, az életmódbeli bűntől. Mindnyájunknak szükségünk van arra, hogy megmentsen az Egyetlen, akinek van hatalma rá.

Jézus Krisztus, az Istenember.

Annak, hogy egy modernkori Magdalai Máriáról szóló történetet hozok Önöknek, egyetlen oka van:

Mária története a mi történetünk.

Én saját magamat látom Máriában, és azért imádkozom, hogy Ön is meglássa saját magát. Botladozunk, áldozatul esünk a világ démonainak és sötétségének, csapdába ejt a saját gyarlóságunk és haszontalanságunk – addig, amíg Jézussal nem találkozunk. Akkor, mihelyt Ő megment, egy életre szóló, elképesztő esélyt kapunk: követhetjük Őt napról napra, hagyhatjuk, hogy életünk és a rendelkezésünkre álló források Neki hozzanak dicsőséget és tisztességet.

Ahogy Magdalai Mária tette.

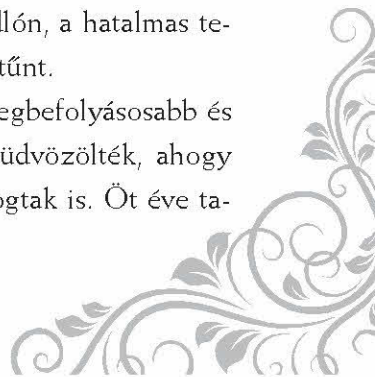
Első fejezet

A házelnök közelebb hajolt a mikrofonhoz.
– Most pedig – szólt jelentőségteljes hangon – nagy kiváltság számomra, hogy bemutathatom önöknek Mary Madisont.

A karzatos terem elcsitult, a sok-sok szenátor és törvényhozó mind a nő felé fordult.

Mary felállt, gyakorlott könnyedséggel lépdelt az emelvény felé. Harmincéves volt, bár akadtak olyan napok, amikor százévesnek érezte magát. Bal kezével szorosan fogta a jegyzeteit, és érezte, hogy elárasztja az ismerős, túlvilági békesség. Hányszor tette már ezt? Az évszázados kötetek és a tömör fa illata, cipősarkának kopogása a márványpadlón, a hatalmas terem előterébe vezető út – mind ismerősnek tűnt.

Üdvarias taps hallatszott. Washington legbefolyásosabb és leghatalmasabb emberei apró biccentéssel üdvözölték, ahogy elhaladt mellettük. Néhányan még mosolyogtak is. Öt éve ta-

núskodott már a szenátus meghallgatásain; ugyanolyan jól ismerte a tengernyi arcot, mint azok az övét. Ő volt a hit és józan ész hangja: egy olyan nő, aki világos meggyőződésekkel és egyoldalú álláspontot képviselt. Mégis meghívták. Felkeresték és hallgattak rá, egyetlen ok miatt.

Ismerték a történetét.

Ismerték rettenetes múltját, nyilvános megaláztatását – mindenki tisztában volt a részletekkel. A teremben minden egyes szenátor tudott a fájdalomról, amelyben része volt. Mindegyik tisztában volt azzal, mennyire eltökélt és energikus, milyen magasra tartja most a fejét, és hogy tanult, nem is akármit: doktori diplomát szerzett családterápiából.

Jelképpé, oszloppá vált Washingtonban. Indíthatott volna saját beszélgetőműsort, vagy egy vagyont kereshetett volna azal, hogy könyveket ír és magánrendelőt nyit. Mary azonban a város szívében töltötte napjait, a bántalmazott nők számára alapított öt menhelyének valamelyikében. Szociális munkának hívták, amit csinált. Túlélő volt és harcos. A fővárosi elit tudta ezt, kedvelték is érte. Éppen eléggé ahhoz, hogy hallgassanak rá, amikor olyan téma került terítékre, amelyhez szükség volt az erkölcsi megközelítésre.

Ma az önmegtartóztatás volt a téma.

A mostani elnök terminusának kezdetén elfogadtak egy törvényjavaslatot, amely jóváhagyott háromévi szövetségi támogatást az állami iskolák önmegtartóztatási programjára. Most az idő lejárt, a pénz fogytán volt. Mary egyszerű célt tűzött ki: meggyőzni a szenátorokat, hogy újabb három évet hagyjanak jóvá.

– Jó napot! – Mary megmarkolta az emelvény szélét, és bele-nézett a tőle háromméternyire ülő szenátorok egy csoportjának

szemébe. Majd a terem hátsó részére siklott a tekintete. – Több mint két évvel ezelőtt itt álltam, és meggyőztem önöket arról, hogy eljött a változás ideje. – Szünetet tartott, és egy másik csoport tekintetét kereste a baloldali ajtó környékén. – Önök beleegyeztek, és olyan programot nyújtottak a gyermekeinknek, amely az egész országban módosított a kamaszkori terhességek számán. – Hangjában szíve mélyéről fakadó őszinteség csengett. – Ma azért jöttem önök elé, mert a csata még csak most kezdődött el, és nekünk továbbra is el kell vinnünk – *muszáj dvinünk* – a nemleges döntés lehetőségét a gyerekeinknek.

Bár az előtte felszólaló két ember ostorozta a programot, rosszul álcázott vallásos képzésnek nevezve azt, most éber arcok figyelték, készen arra, vajon ő mit hozott nekik.

Belepillantott a jegyzetébe. A statisztikák szédítőek voltak. A következő öt percben ezeket sorolta el. A tizenévesek körében negyven százalékkal csökkent a terhességek száma. Minden tíz diákból, aki részt vett az önmegtartóztatásról szóló programon, nyolc úgy döntött, vár a házasságig a nemi élettel. Az ismertté vált nemi betegségek száma huszonnyolc százalékkal csökkent.

Ezután Mary három kamaszról beszélt a hallgatóságának: két lányról és egy fiúról, az ország különböző pontjairól. Mind a hárman olyan körökben mozogtak, ahol természetes volt a szexuális aktivitás, és mindegyikük úgy döntött, vár. Az utolsó történetet azzal zárta Mary, hogy felolvasta, mit mondott Susan, az egyik tinilány: „Ha nem tanított volna meg valaki arra, hogy nyugodtan lehet nemet is mondani, soha nem mondtam volna nemet. Ma terhes lennék, vagy beteg, vagy elhasznált. Ésetleg mindhárom együtt.”

Mary szorosabban fogta az emelvény szélét.

– Azok a nők, akik bejönnek valamelyik menhelyünkre segítséget kérni, az esetek kilencven százalékában aktív nemi életet éltek tinédzserként. Az önmegtartóztatást gyakorló nők a szó minden értelmében egészségesek. Ugyanez igaz a fiatal férfiakra is. Amikor úgy döntenek, hogy várnak, azzal azt üzenik a világnak, hogy ők értékesek, különlegesek. A jövőjükre vonatkozó többi döntést is úgy fogják meghozni, hogy az összhangban álljon ezekkel az érzésekkel.

Szünetet tartott, és még egyszer rápillantott néhány konkrét személyre szerte a teremben.

– Kérem, értsék meg, tisztelt szenátorok, hölgyeim és uraim, teljesen az önök kezében van a hatalom, hogy segítsenek az ilyen gyerekeknek, mint Susan. Feltétlenül tovább kell finanszíroznunk ezt a felvilágosító oktatást. – Közelebb hajolt a mikrofonhoz. – Köszönöm!

Szünetet hirdettek, és Maryt a következő negyedórában körbevették a szenátorok, akik köszönetet mondtak neki, amiért eljött, és egyetértően bólogattak. Bár a teremben tartózkodók közül sokan nyilvánvalóan elleneztek a programot, mert úgy látták, hogy az egyház és az állam szétválását fenyegeti, Mary úgy érezte, jól sikerült a beszéd.

Ő megtette a részét. A többit Isten elvégzi.

Ezután a média képviselői sereglettek köré; nekik is ugyanezt mondta.

– Az önmegtartóztatásért érdemes harcolni. Egyedül így nézhetünk a gyermekeink szemébe, és mondhatjuk nekik azt, hogy biztonságban lesznek. Biztonságban testileg, értelmileg és lelkileg.

Tíz perccel az utolsó interjú után négyajtós Toyotájában ülve a Capitoliumhoz legközelebbi, S utcai menhely felé tartott, ahol a következő megbeszélése zajlik majd. Kihajtott a parkolóból, elhaladt a gondosan nyírt pázsitok meg az aprólékosan gondozott parkok mellett, és nyugat felé tartva elhagyta az impozáns, díszes épületeket.

Néhány utcával arrébb változott a kép. Az üde zöld fű helyét átvették a töredezett járdák és koszos kanálisok, a rózsakertek helyett szemetes sikátorok jelentek meg, a lenyűgöző épületek helyén összefirkált, öreg téglafalak. Mary érezte, hogy kienged. A hangját hallathatta abban a másik világban, de itt otthonosabban mozgott. Boldogabb volt. Különösen ma. Egy olyan nővel készült beszélgetni, aki véget akart vetni az életének. Két kislányával menekült a bántalmazó barátja elől, és huszonhárom éves létére meg volt győződve arról, hogy az élet már semmit sem nyújthat neki.

Mary megmarkolta a kormánykereket. *Istenem, add meg nekem a szavakat... ahogy máskor is tetted!*

Élég neked az én kegyelmem, leányom! – a telt, gazdag szavak megnyugtatóan suhantak át a szívéen.

A következő lámpánál állt egy csapat fiatal srác, nagykamaszok. Kemény benyomást keltettek szűk fehér pólójukban, fémláncaikkal és tetoválásaikkal. Megpillantották Maryt, kettő közülük elvigyorodott és integetett. Ismerte őket. Rendszeresen jártak az ifjúsági központba – amelyre szintén sikerült pénztámgatást nyernie.

– Mary... hé, Mary! – kiáltotta egyikük.

Piros volt a lámpa, úgyhogy letekerte az ablakot.

– Jó reggelt, srácok! Ugye, távol maradtok a balhéktól?

– Magáért bármit, Mary! – tisztelgett egy másik, és Mary elmosolyodott. A srác egy héttel azelőtt mondta el neki a jó hírt. Rendszeresen eljárt az ifjúsági központban tartott bibliaórákra. Egy újabb ember menekült meg az utcáról.

Váltott a lámpa, búcsút intett.

– Gyertek el egyszer hozzám!

– Úgy lesz!

Újra az útra figyelt. A női menhely három utcával előrébb volt, baloldalon. A régi, ötszintes épület minden emeletén lakások voltak, az első két szint kivételével. A földszinten nappali, könyvtár, konyha, magánirodák, gyűléstermek és gyermekvi-gyázó helyezkedett el, az elsőn pedig edzőterem, tantermek és egy nagy terem az istentiszteletek számára.

Mary bekanyarodott az épület mögötti szokásos parkolóhelyére, és az oldalajtóhoz indult. Ennek a helynek minden négyzetcentiméterét szerette. Ez volt az életcélja, ezért mentette meg Krisztus. Hunyorgott az erős délelőtti napsütésben. *Használj ennek a nőnek az életében, Uram! Adj neki okot arra, hogy maradjon, okot arra, hogy visszajöjjön! Okot arra, hogy éljen!*

Beérve megállt a recepciós pultnál.

Leah Hamilton a számítógépen dolgozott. Kíváncsian pillantott fel.

– Hogy ment?

– Nagyon jól! – Mary felvett egy halom neki címzett levelet. – Még eltart egy darabig, mire a szavazásra sor kerül. – A folyosó irányába pillantott. – Itt van már?

– Most adja be a gyerekeket a megőrzőbe. – A tizenkilenc éves Leah kívül-belül gyönyörű volt. A folyó túlszárjáról, a gazdag környékről származott. Heti három nap egyetemi kurzu-

sokat hallgatott színjátszásból és zenéből, a másik két napon viszont önkéntesként dolgozott itt, a menhely munkatársai mellett. Rejtélyes adottsága volt arra, hogy kapcsolatot építsen ki a nőkkal, és elérje, hogy érkezésük pillanatától fogva azt érezzék, hogy itt biztonságban vannak, és hogy törődnek velük.

Pedig a dolognak mindig ez volt a legnehezebb része: elérni, hogy a bántalmazott nők kilépjenek a káros helyzetből a menhely biztonságot nyújtó menedékebe.

– Hogy hívják?

– Emma Johnson. Huszonhárom éves, két kislánya van. – Leah a homlokát ráncolta. – Aggódok érte.

– Én is. – Mary az íróasztal sarkáról felvette az *Emma* jelzésű mappát. Az első telefonbeszélgetés alkalmával a menhely terapeutája azt írta az aktába, hogy Emma tizenévesként lett szerhasználó, most pedig a barátja ütötte-verte.

A terapeuta azt is feljegyezte, hogy Emmának öngyilkossági gondolatai vannak. „Úgy érzem, csapdába estem, mintha börtönben lennék, és nem tudnék kijutni” – mondta neki.

Ez keltette fel Mary figyelmét. *Csapdába esve, börtönben*. Akár ő is mondhatta volna, réges-régen. Mary felsóhajtott. Naponta több tucat nő lépte át a washingtoni menhelyek ajtaját. Nem foglalkozhatott személyesen mindegyikkel, úgyhogy a terápiát többnyire egyes munkatársaira bízta.

De ez a nő...

Mary a hóna alá vette a mappát, és az ajtó irányába biccentett.

– Várom. – Rámosolygott Leah-ra. – Vezesd be Emmát az irodámba, ha készen áll rá!

A kicsi helyiségbe érve Mary becsukta az ajtót, és ismét át tanulmányozta az aktát. Egyszer-egyszer Isten hozott valakit,

akinek hallania kellett az ő történetét. Az egészet. A szívszorító szenvedés, a bánat és végül a győzelem történetét.

A szerelme történetét.

Mary még nem is találkozott Emmával, de biztos volt abban, hogy ő is köztük tartozik.

Felállt, és az S utcára nyíló ablakához lépett. A napot éppen felhő takarta el. Szorongás támadt benne. Ilyen időben minden visszatért: a borzalmak, amelyek foglyul ejtették, és azzal fenyegették, hogy felemésztik. A félelem, a becsapás, a fájdalom és a függőség. A hűtlenség, az erkölcstelenség és a vágy, hogy véget vessen a saját életének.

A bibliai időkben azt mondták volna rá, hogy megszállta mindez a borzalom. Démonoknak nevezték volna őket. Az emberek manapság vonakodtak ilyen szavakat használni, de a szavaktól függetlenül a hatás ugyanaz volt. Kötelék és kiúttalan tehetetlenség.

Amíg Jézussal nem találkozott.

Már nem a saját hét démonának rabszolgája volt, hanem a Mesterének odaszánt, készséges szolgája, aki eltökélte, hogy minden lélegzetvételével egyedül Annak céljait szolgálja, akinek olyan sokkal tartozott. Ennyire rajongott érte.

Mary felpillantott, az átfutó felhő fölé. Milyen borzalmakkal nézhetett farkasszemet Emma Johnson? Milyen szabadításra lehetett szüksége?

Hosszan, reszketve felsóhajtott. Könnyebb volt a dolga, amikor lefoglalta magát, a jelenben maradt, felváltva járt a szenátus bizottsági meghallgatásaira és végezte szolgálatát a főváros utcáin. Időnként azonban, amikor a helyzet megkívánta, engedélyezte magának, hogy visszagondoljon a szomorú, siralmas

kezdetre. Történetének elmesélése jó módszer volt az igazság alátámasztására, ilyenkor biztos lehetett abban, hogy mindaz a fájdalom, amit elszenvedett, mégsem volt hiába.

Nagyot nyelt, és az ablakpárkányra támaszkodott. Mit képzelnek az emberek? Jézus nem csak egy jó tanító volt, és egészen biztosan nem csak egy férfi – ahogyan a világ látta a férfiakat. Jézus Krisztus számára nem létezett házasság, család. Ő azért jött, hogy az embereket szabaddá tegye. Pont. És ezt tette az ő életében is. Az emberek nincsenek tisztában Jézus hatalmával – a valódi hatalmával.

Az ő dolga elmondani nekik. Elmondani Emma Johnsonnak.

Jézus megmentette őt, megszabadította a borzalmaktól, amelyek különben megölték volna. Ezt egy átlagos ember nem tudta volna véghezvinni. Nem pusztá halandó volt az, aki őt megmentette – dehogy! Egy hatalmas Isten tette ezt vele.

Mary érezte, hogy nyugtalansága enyhül. Elmondja Emmának a története minden részletét, hogy a nő megértse, milyen a valódi Jézus, akiről sok ember nem is tud. Mary története már magában is bizonyíték arra, hogy Jézus az, akinek vallotta magát. Nem csupán jó tanító vagy kedves vezető, hanem testet öltött Isten. Mert Isten kellett ahhoz, hogy megváltson egy olyan nőt, mint Mary. Vagy egy olyat, mint Emma Johnson. Mindenható Isten, Úr és Megváltó. Teljes mértékben ember, igen. De ettől több: teljes mértékben Isten is.

Istenember.